

Arrest

**nr. 46 640 van 26 juli 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 mei 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 april 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERSWIJVER, loco advocaat S. SAROLEA en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster arriveerde op 6 juni 2009 op de luchthaven te Zaventem met vlucht SN2836 uit Moskou. Dezelfde dag nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.2. Op 19 juni 2009 diende verzoekster een asielaanvraag in.

1.3. Verzoekster diende, bij aangetekende brief van 27 oktober 2009, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.4. Op 16 november 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nummer 39 193 van 23 februari 2010 bevestigde de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal van 16 november 2009 en weigerde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 28 april 2010 diende verzoekster opnieuw een asielaanvraag in.

1.7. Op 30 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster tevens op 30 april 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (K. A. E.) (...) en van nationaliteit te zijn : Kameroen die een asielaanvraag heeft ingediend op

Overwegende dat betrokkene op 19.06.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 19.06.2009 een beslissing "weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming" werd genomen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 25.02.2010 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 28.04.2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij ze verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die ze tijdens haar eerste asielprocedure heeft aangehaald; betrokkene enkele faxkopieën en een begeleidend schrijven van haar advocaat aanbrengt om haar asielrelaas te staven; aan faxkopieën (twee convocaties + brief van haar vriend) geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat de authenticiteit van dergelijk document niet kan worden nagegaan; op de de convocatie afgeleverd op 07.12.2009 niet de oproepingsdatum voor 09.12.2009 staat vermeld, maar voor 09.12.2010; dergelijke vaststelling de geloofwaardigheid van het document en haar verklaringen sterk ondermijnt; de brief van haar vriend afkomstig is van een privé-persoon en een gesolliciteerd karakter vertoont; de brief van haar advocaat enkel een herhaling is van het asielrelaas van betrokkene en niet van die aard is dat de appreciatie van het CGVS en de RVV betreffende haar eerste asielprocedure in positieve zin kan gewijzigd worden; het CGVS en de RVV in het kader van haar eerste asielaanvraag oordeelden dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de criteria van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Verweerder voert in een eerste exceptie aan dat het beroep laattijdig werd ingesteld.

2.1.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De bestreden beslissing werd verzoekster ter kennis gebracht op 30 april 2010. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekster beschikte bijgevolg vanaf 1 mei 2010 over dertig dagen om een beroep in te leiden.

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat de vervalddag in de termijn wordt meegerekend en indien die dag een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is, de vervalddag wordt verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. In casu was maandag 31 mei 2010 derhalve de laatst nuttige dag om het verzoekschrift in te dienen.

Het verzoekschrift dat op maandag 31 mei 2010 aangetekend werd verzonden aan de Raad is bijgevolg tijdig ingediend.

De exceptie van verweerder wordt verworpen.

2.2.1. Verweerder betwist ook de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.2.2. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij licht het middel toe als volgt:

“(…) Overwegend dat het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief “nieuwe elementen” in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van in overwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen;

Dat het niet toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de bewijswaarde, de pertinentie of de impact van deze nieuwe elementen te beoordelen op de geloofwaardigheid van de eiser, maar enkel de “nieuwigheid” ervan;

Dat de bestreden beslissing van mening is dat aan faxkopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht terwijl de eiseres nochtans uitgelegd heeft dat ze de originele ervan in de komende weken zal krijgen; dat deze documenten duidelijk uit Bifunde gefaxt werden (met vermelding van het faxnummer); dat deze documenten verder onderzoek nodig hebben maar dat dit echter niet de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is;

Dat de bestreden beslissing van mening is dat het feit dat de oproepingsdatum voor 09.12.2010 staat vermeld de geloofwaardigheid van het document en de verklaringen van de eiseres sterk ondermijnt; dat het hier gewoon om een vergissing gaat en dat hiervan niet kan worden afgeleid dat het om een vals document gaat;

Dat er dient herinnerd te worden dat de eisers meerdere maanden in Moskou is gebleven;

Dat de eiseres geen familieleden in haar land van herkomst heeft zodat het voor haar moeilijk is om documenten te krijgen; dat (l.) de laatste persoon is waarop ze kan rekenen maar ze heeft nog weinig contacten met hem; dat dit verklaart waarom ze deze documenten niet vroeger heeft kunnen neerleggen;

Dat de bestreden beslissing stelt dat de documenten voorgelegd door de eiseres “niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het CGVS en de RVV betreffende hun eerste asielpcedure in positieve zin kan wijzigen”; dat een dergelijke motivering vooruitloopt op het oordeel van het Commissariaat-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die als enige bevoegd zijn om te oordelen of de nieuwe aangebrachte elementen inderdaad van aard zijn om een vroegere appreciatie van de vrees van de eiseres in positieve zin om te buigen;

Dat een dergelijke appreciatie van de nieuw neergelegd documenten niet beperkt is tot een beoordeling van het nieuwe karakter ervan, wat de enige bevoegdheid is die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft in dit stadium van de procedure.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken overgaat tot een beoordeling van de bewijswaarde van dit document, wat niet tot haar taak en bevoegdheid behoort die wordt toegekend door het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding;

Dat een dergelijke motivering geen beoordeling is van het nieuw karakter van de door de eisers neergelegde documenten en aangebrachte gegevens, maar wel van de pertinentie ervan en de impact van deze elementen op de geloofwaardigheid van de eisers, wat niet tot de bevoegdheid behoort van de tegenpartij; dat in de mate waarin tegenpartij zich bezondigt aan het beoordelen van de pertinentie en de impact van de aangehaalde nieuwe documenten en gegevens op de geloofwaardigheid van de eiseres, dit een schending van de materiële motiveringsplicht uitmaakt evenals machtsoverschrijding;

Dat de tegenpartij enkel de bevoegdheid heeft om het nieuwe karakter van de gegevens te beoordelen en dus te motiveren waarom deze nieuwe documenten niet zouden kunnen worden beschouwd als dusdanig;

Dat de bestreden beslissing wel op stereotype wijze op het einde van de motivering van de bestreden beslissingen het standaardzinnetje vermeldt "betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980"; maar dat het vermelden van dit standaardzinnetje duidelijk niet voldoende is om te voldoen aan de plicht tot materiële motivering, wanneer de rest van de motivering van de bestreden beslissingen duidelijk geen betrekking heeft op de beoordeling van het nieuwe karakter van de nieuwe aangebrachte gegevens, maar enkel over de pertinentie of de impact van deze gegevens op de geloofwaardigheid van de eisers;

Dat er moet worden op gewezen dat het hiervoor vermelde zinnetje betreffende de inhoud van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 een standaardzinnetje is dat in elke bijlage 13 quater wordt vermeld om de motivering af te sluiten; dat wanneer men echter de motivering van de bestreden beslissingen onderzoekt zoals die boven het standaardzinnetje wordt weergegeven, dan merkt men duidelijk dat het onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken verdergaat dan een appreciatie van het nieuwe karakter van de nieuw voorgelegde documenten;

Dat het manifest onvoldoende is om dit standaardzinnetje te vermelden waarin simpelweg de definitie van de wettelijke bepaling van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 wordt vermeld, terwijl in de rest van de bestreden beslissingen, buiten de vermelding van het beginsel vermeld in de wettelijke bepaling, er niet concreet wordt gemotiveerd waarom men oordeelt dat de nieuwe gegevens aangebracht door de eisers niet zouden beantwoorden aan de voorwaarden van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissingen dus een kennelijk gebrek aan materiële motivering vertonen, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 en zich bezondigt aan machtsoverschrijding;

Dat gelet op de ernst van het middel en nu er een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond door dat de tegenpartij ten onrechte de nieuwe gegevens aangebracht door de eiseres buiten beschouwing heeft gelaten, behoort het tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing te bevelen van de bestreden beslissingen."

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

“(…) Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven een daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

(…)

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus. (...) Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoekster bij haar tweede asielaanvraag aanbracht en dat van alle stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld. (...) In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekster niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekster op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. (...)

3.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden geduid dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vevat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en waaruit blijkt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt uiteengezet waarom de verschillende door verzoekster aangebrachte gegevens niet als “nieuwe gegevens” in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat niet toegelicht wordt om welke redenen de door haar aangebrachte argumenten niet als nieuwe gegevens beschouwd worden en waarom de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van de aangebrachte elementen besliste om haar asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Verzoekster toont met haar beschouwingen niet aan dat niet is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2. In de mate dat verzoekster stelt dat er sprake is van een incorrecte beoordeling van de door haar aangebrachte stukken, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste lid van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielverzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster bij haar tweede asielverzoek een brief van haar advocaat, een kopie van een ongedateerd schrijven van een vriend en twee convocaties die dateren van respectievelijk 7 december 2009 en 17 december 2009 bijbracht.

Met betrekking tot het schrijven van de advocaat van verzoekster wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het slechts gaat om een herhaling van verzoeksters asielrelaas. Deze vaststelling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, wordt door verzoekster niet betwist.

Inzake de kopie van de brief van de vriend van verzoekster en de twee kopieën van convocaties die de inhoud van deze brief moeten onderbouwen kan de Raad slechts vaststellen dat in de brief, die zelf niet gedateerd is, verwezen wordt naar convocaties die dateren van 7 en 17 december 2009. Aangezien het eerste asielverzoek van verzoekster werd afgesloten bij arrest van 23 februari 2010 kon verweerder derhalve besluiten dat *“verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige procedure waarin (verzoekster) ze had kunnen aanbrengen.”* De stelling van verzoekster dat het hier slechts gaat om *“een standaard-zinnetje”* laat niet toe te besluiten dat deze vermelding in casu incorrect zou zijn of zou getuigen van een verkeerde toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast merkt de Raad op dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om te stellen dat documenten die geen bewijswaarde hebben niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Uit dergelijke documenten kunnen immers geen ernstige aanwijzingen afgeleid worden inzake het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden geduïd dat verweerder artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in casu ook niet schendt door in bijkomende orde aan te geven dat een loutere herhaling van verzoeksters asielrelaas *“niet van die aard is dat de appreciatie van het CGVS en de R(v)V betreffende haar eerste asielprocedure in positieve zin kan gewijzigd worden”* (zie ook RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)). De stelling van verweerder geeft namelijk slechts de bedoeling van de wetgever weer dat wanneer een herhaald

asielverzoek wordt ingediend waarbij geen nieuwe elementen worden aangebracht een nieuw onderzoek van dit verzoek zich niet opdringt, daar geen andersluidende beslissing vanwege de asielinstanties mogelijk is.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Evenmin blijkt dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK